

Iz 66,13
Jako když někoho utěšuje matka

1. čtení:

kázání: **Iz 66,13 Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit.**

Bratři a sestry,

představujete si Boha? Já vím, že nechcete, já taky nechcu, protože se to asi nemá. Že jo. Protože Bůh je vždycky víc, než si dokážeme představit. Jenže jak mít vztah s někým, koho si ani neumím představit? Neumíme to, nejde nám to. Možná si Boha představovat máme. Bible sama nás k tomu vede. Jen vždy s tím vědomím, že Bůh je ještě víc.....ale pozor, ne míň. Ne jenom jako, jenom trošku, tak mlhavě. Ne. Úplně a ještě víc.

Třileté dítě běží po cestě. Spadne. Chvilí ticha. Vstane a poběží dál, nebo to vyhraje bolest a dítě začne plakat? Pláče.

Já: Ach jo! Už zase. Prosím tě vstávej. Vždyť se ti nic nestalo. A neřvi. Neměls náhodou rozvázaný boty? To nesmíš takhle běhat, když je tady štěrka a je to z kopce. To je jasné že můžeš spadnout. Tak vstávej. Přece nebudeš rvát kvůli takové blbosti. Víš, kolikrát ještě spadneš? Tak vstávej a pojď. Beztak už jsme tam měli být. Popř. Těleso je přitahováno k zemi silou F_g , která se rovná hmotnost tělesa krát gravitační konstanta. Ta je asi 10. Dítě váží tak 15 kilo. Síla se rovná ...počítá se to v gramech nebo v kilogramech?

Máma: Běží, bere do náruče, hladí, fouká, šššššš, maličký. Já vím, že to bolí. To bude dobrý. Nic se neděje.

Co je správně? Táta, kterej nechce mít ze svého syna padavku, kterej se hned rozbřečí. A chce ho taky vychovávat k zodpovědnosti? A navíc zná z fyziky ten vzoreček $F=m.g$. Nebo máma, která utěšuje, objímá a pofouká? Co je správně? Asi jak kdy. Asi obojí.

Představujete si Boha? Jistě že jo. Vždyť mu říkáme Otče náš. Taky říkáme Pán Bůh. Taky Hospodin je můj pastýř. Takže Bůh je chlap? No asi jo, když mu říkáme Pán. To zní přece jenom blbě říkat Paní Bůh. Natož Paní Bohyně. A modlit se Matko naše, která jsi v nebesích?

Bratři a sestry, Bůh není chlap. Není to muž. Není mužského pohlaví. Nemá fousy.

Já vím, že víte. Já taky vím. A přece je v mých představách spíš muž než žena. Škoda.

"Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit." Ach jo, Pane Bože. Jak často já potřebuju, abys byl jako maminka. Abys naslouchal jako správná máma, abys vždycky chápal, jako chápe správná maminka, abys utěšoval jako utěšuje maminka. Abys dokázal ponocovat několik nocí za sebou, jako to dělá...maminka. A chvíli neřešil, že su blbej a nezavázal jsem si boty a utíkal, kam nemám a neposlouchal tě a říkal ti škaredý věci. Potřebuju, abys dokázal to, co dokáže máma.

Dobře, někdy taky potřebuju, abys věděl kam jít jako táta, abys byl spravedlivej jako správněj táta, abys mě vychovával k zodpovědnosti jako správněj táta, abys mi ukazoval moje chyby jako to umí tátové.

Pro dítě je nejlepší, když má mámu a tátu. Oba dva. Nesmíchaný. Silnýho tátu a něžnou mámu. Zženštilý otec nebo drsná matka, to není ono. Ale co ty, Bože? Jsme Tvoje děti. Jsi Táta nebo Máma? Nejsi náhodou obojí?

"Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit." To jsem si nevymyslel. To říká Bůh. Nechme ten obraz znít. **"Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit."** A čtete Bibli a najdete tolik obrazů, kdy Bůh vystupuje jako žena. Zjistíte, že Bůh nemá jen silnou paži ale také kojící prsa, na kterých lze v bezpečí spočinout, že není jen spravedlivý ale také milosrdná. Milosrdenství je v hebrejštině "rachámim". To je od slova "rechem", maminčino lůno, děloha. Když říkáme Duch svatý, víte, že v originále je to "Ruach"? Ta "Ruach"? Jak to říci v češtině? Duše svatá? Jejím symbolem je holubice. Že nás nejenom vede jako dobrý pastýř ale také ta, která nás nosí na prsou. Bůh dává pokoj. Rozuměj po-koj...to když je dítě spokojené po kojení. To umí jen čeština.

Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem. Jako muže a ženu je stvořil. Jsme Božím obrazem jako muži a ženy. Ne jeden víc a druhý míň. Ale spolu.

Jako křesťan jsem holt evangelík, protestant. Nedokážu vidět v Marii to, co naši bratři a sestry katolíci. Nevím, jestli je to dobře nebo špatně. Prostě to nedokážu. Ale přijde mi škoda, a vlastně trochu Boha urážející a snižující, když někdo potřebuje říkat Marii Královno nebes a modlit se k ní, protože je to přece jenom žena a ta to chápe jinak než Bůh. Bůh, který je snad chlap? Díky Bohu, že není.

Za týden jsou Velikonoce. Budeme slavit, vzpomínat, snad i prožívat Ježíšův příběh. Jeho smrt. Smrt Božího syna. Je naprosto biblické, vidět v Bohu nejen Otce, který dal svého jednorozeného syna. Ale i Matku, která z lásky k nám dovolí, abychom zabili jejího jediného syna. Možná víc pochopíme, co že se to tehdy v Jeruzalémě stalo. Jakou bolest si Bůh na sebe vzal, když se vzdala svého jediného dítěte.

Bůh praví: Neboj se. **Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit.**

Amen